

Polák Péter

a főút üres

a főút üres. csak a mi kilométeróránk
pereg, csak a mi kocsinkat húzza
magához, csak arra ugrik rá az est.
épp durranó puskák, tűzijátékok
a lámpák az útszélen. mégis hang nélkül,
bizonytalanul néznek be hozzánk,
végigfutnak rajtunk, belesimulnak a ruhád,
a bőröd gyűrődéseibe. aztán eltűnnek.
és mi leszünk, végig mi vagyunk az a sötét
aszfaltdarab, amin olyan nagyot zökkent az
autó. hátranéznék, de a visszapillantó tükör
csak meg-meglobbanó gyászlepel, eltemeti
mögöttünk a tájat, mindent ahol már jártunk.

fiastyúk

most már látod te is. januárban a
fagyott utak, a tegnapi lábnyomod
a sárban, a beüvegezett fák egy
rosszul sikerült havazás után. ettől
lesznek olyan élénkek az éjszakák,
lesz több a hold, mint edénybe fagyott
vízkorong.

de attól még ne hidd, hogy miénk ez a
tél. ugyanúgy otthagyna minket az
állomáson, kékülő ujjakkal egy fa tövében,
csöndben buborékolva egy tó alján, mint
bárki mást, akit nem szeretünk. de te
ne félj. márciusig az ég alatt a jeges
föld, a föld alatt egy még jegesebb ég zár
a szájába minket. márciusban aztán megolvad
a sár, eltűnik nadrágom száráról, lefolyik
a régi lábnyomod, és magára hagy minket a
fiastyúk.